

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Věrou Novákovou
sídlem Vrchlického 802/46, Liberec 14

proti

žalovanému: Český báňský úřad
sídlem Kozi 748/4, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2022, č. j. SBS 32898/2022/ČBÚ-23/2

takto:

- I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 23. 8. 2022, č. j. SBS 32898/2022/ČBÚ-23/2, a rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 7. 6. 2022, č. j. SBS 25043/2022/OBÚ-04/1, se zrušují pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám advokátky Mgr. Věry Novákové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 6. 2022, č. j. SBS 25043/2022/OBÚ-04/1. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), tedy z neoprávněného vniknutí do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost, kam je vstup zakázán, kterého se „*obviněný prokazatelně dopustil tím, že dne 10. 6. 2021 okolo 3:43 hod. vědomě a úmyslně neoprávněně vniknul s dalšími účastníky do důlního díla lomu Bílina u Mariánských Radčic, na rypadlo K-10000, organizace Severočeské doly a. s. (IČO: 449 01 982), kde je vykonávána hornická činnost, kam je vstup zakázán, kde setrval do 14:30 hod. téhož dne, kdy bylo spáchání přestupku obviněným zadokumentováno Policií ČR, z důvodu protiprávního jednání.*“ Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Policií ČR byl správnímu orgánu I. stupně dne 14. 7. 2021 oznámen shora popsáný přestupek žalobce. Správní orgán I. stupně v dané věci vydal dne 24. 11. 2021 oznámení o zahájení řízení, současně s předvoláním žalobce k ústnímu jednání na den 21. 12. 2021 v 10:00 hodin, na které se žalobce bez omluvy nedostavil. Dne 18. 1. 2022 odeslal správní orgán I. stupně žalobci další oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a žalobce opětovně předvolal k ústnímu jednání na den 1. 3. 2022 v 10:00 hodin s tím, že žalobci bude zároveň závěrem tohoto jednání umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
3. Jelikož se žalobce ani k tomuto ústnímu jednání nedostavil, bylo provedeno v jeho nepřítomnosti. Dne 6. 3. 2022 zaslal žalobce datovou zprávou podání, jehož součástí byla i omluva v níž tvrdil, že se ústního jednání nemohl zúčastnit, neboť byl v daném čase nakažen koronavirem SARS-nCOV-2, což dokládal potvrzením o výsledku vyšetření PCR s pozitivním nálezem. Žalobce sdělil, že v den ústního jednání musel plnit povinnosti z karantény a izolace a nemohl se tedy nikoli ze své vůle k ústnímu jednání dostavit.
4. Správní orgán I. stupně omluvu žalobce neakceptoval, neboť test byl proveden dne 1. 3. 2022 až ve 12:30 hodin. Žalobci tedy nebyla skutečnost o jeho pozitivitě známa v čase ústního jednání. Ústní jednání tak dle správního orgánu I. stupně proběhlo v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ze zaslání dokladu bylo dále podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že se žalobce podrobil testu RT-PCR na SARS-nCOV-2 potřebnému k překročení hranic České republiky, z čehož dovozoval, že žalobce na účast na ústním jednání rezignoval bez náležité omluvy.
5. Dne 6. 4. 2022 prostřednictvím zmocněnkyně realizoval žalobce své právo nahlížet do spisu. Následně správní orgán I. stupně dožádal Obvodní báňský úřad pro území krajů

Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „dožádaný správní orgán“) o provedení výslechu svědků X, X a X. Dožádaný správní orgán předvolal svědky na den 4. 5. 2022 v 9:00 hodin. Žádný z předvolaných svědků se však nedostavil. Svědci X a X písemně sdělili, že využívají svého práva nevypovídat, jelikož by mohli svou výpověď uškodit osobě blízké. Svědkyně X písemně sdělila, že se nezúčastní jednání, protože již do úředního záznamu uvedla, že žalobce na fotografiích jednoznačně poznává a o jeho totožnosti nemá pochyb, na čemž i nadále trvala.

6. Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2022 shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným z výše označeného přestupku. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se správní orgán I. stupně věnoval mimo jiné i žalobcově omluvě z ústního jednání. Konstatoval, že ji nemohl přijmout, neboť výsledek testu nebyl žalobci znám v čase ústního jednání. Z vyjádření žalobce ostatně vyplývá, že se v den a čas nařízeného ústního jednání chystal realizovat jinou činnost. Podle správního orgánu I. stupně bylo spáchání přestupku žalobcem dostatečně zdokumentováno Policií ČR. Správnou identifikaci osoby žalobce pak potvrzuje i svědecká výpověď X.
7. K podanému blanketnímu odvolání přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. S ohledem na absenci odvolacích námitek se zabýval mírou společenské škodlivosti jednání žalobce a výší ukládané pokuty. Dospěl přitom k závěru, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně a spáchání uvedeného přestupku žalobcem bylo jednoznačně prokázáno.

II. Žaloba

8. Žalobce ve včasné podané žalobě předně rekapituloval průběh správního řízení. Následně brojl proti provedení ústního jednání v jeho nepřítomnosti. Žalobce přitom správnímu orgánu doložil, že v době konání ústního jednání onemocněl nemocí SARS-nCoV-2, což potvrdil pozitivním testem PCR. Přesný čas provedení testu je pak podle žalobce pro účely posouzení nepřítomnosti nerozhodný, neboť test pouze dokládá onemocnění v době konání ústního jednání. Provedení testu je pak vázáno na další na žalobci nezávislé okolnosti. Žalobce rovněž nemohl nijak ovlivnit znění formuláře výsledku testu. Tvrzení správního orgánu I. stupně o zamýšlené zahraniční cestě tak žalobce označil za nepodloženou spekulaci. Pro podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, podle něhož může i omluva podaná s určitým časovým odstupem splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy.
9. V dalším žalobním bodu žalobce brojl proti neposkytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. O možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí byl sice vyrozuměn současně s předvoláním k ústnímu jednání, toho se však z objektivních důvodů nemohl zúčastnit. Žalobce pak dne 6. 4. 2022 prostřednictvím zmocněnkyně realizoval své právo nahlížet do spisu, nicméně poté ještě správní orgán I. stupně podklady rozhodnutí doplňoval, a to nejméně o protokoly o výslechu svědků a jejich písemná vyjádření. Žalobce přitom o provádění těchto důkazů mimo ústní jednání nebyl v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyrozuměn. Správní orgán I. stupně pak žalobce nevyrozuměl ani o ukončení dokazování.
10. Závěrem žalobce brojl proti neprokázání přestupku. Správní orgán I. stupně vycházel z úředního záznamu Policie ČR ze dne 22. 6. 2021, č. j. KRPT 123935 1/ČJ 2021

070414, o podání vysvětlení k totožnosti žalobce od X, X a X. Z obsahu vysvětlení je zřejmé, že osoby, od kterých bylo požadováno vysvětlení, nebyly před provedením úkonu zákonným způsobem poučeny, zejména o právních důvodech provedení úkonu podle § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a dále i o právu vysvětlení odepřít podle § 61 odst. 3 téhož zákona. Žalobce rovněž zdůraznil, že podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

11. Správní orgán I. stupně následně prostřednictvím dožádání všechny tři uvedené svědky předvolal k podání svědecké výpovědi. Jelikož se žádný ze svědků nedostavil, přistoupil dožádaný správní orgán k sepsání protokolů v jejich nepřítomnosti, do nichž převzal obsah písemných vyjádření těchto osob. Následně správní orgán I. stupně z obsahu písemného sdělení X dospěl k závěru o vině žalobce. Podle žalobce však nebyl důkaz svědeckou výpovědí X proveden zákonným způsobem ve smyslu § 55 správního řádu, jelikož svědecká výpověď nemůže být nahrazena písemným vyjádřením. Svědkyně se nadto ve svém vyjádření odkázala na úřední záznam o podaném vysvětlení, který je rovněž jako důkaz procesně nepoužitelný. Dokazování tak bylo provedeno v rozporu se zákonem, procesně nepoužitelným způsobem. Jelikož správní orgán I. stupně i žalovaný opírali závěr o vině výlučně o tento důkaz, nebyla podle žalobce jeho vina nijak prokázána.
12. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval prvostupňové i napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení a věc vrátit k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě připomněl, že se žalobce nedostavil již k prvnímu ústnímu jednání, které bylo nařazeno na den 21. 12. 2021. Následně byl žalobce opakovaně vyzván k účasti na ústním jednání konaném dne 1. 3. 2022. Ani tohoto ústního jednání se žalobce nezúčastnil. Dne 7. 3. 2022 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva z ústního jednání, v níž žalobce doložil pozitivní výsledek testu RT-PCR na SARS-nCoV-2 ze dne 1. 3. 2022. Žalovaný zdůraznil, že se jednalo již o druhé nařazené ústní jednání. Není tedy s podivem, že správní orgán I. stupně doručenou omluvu neakceptoval.
14. Podle žalovaného je rovněž nepravdivé tvrzení, že by žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Poučení o možnosti seznámit se s podklady bylo součástí předvolání k ústnímu jednání na den 1. 3. 2022. To, že se žalobce jednání opakovaně nezúčastnil, nelze klást správnímu orgánu I. stupně k tíži. Není tedy pravdou, že nebyl vyrozuměn ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dále doplnil, že podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 50 správního řádu nejsou pouze důkazy. I kdyby úřední záznam Policie ČR nebyl vnímán jako důkaz, mohl z něj jako z podkladu pro rozhodnutí správní orgán I. stupně vycházet, pokud byla dodržena procesní práva žalobce a ten měl možnost se s ním před vydáním rozhodnutí seznámit.
15. Žalovaný připomněl, že prokázání totožnosti žalobce bylo založeno na znalosti policistů zabývajících se danou problematikou. Tato skutečnost byla poté ověřena u místně příslušného obvodního oddělení Policie ČR v místě bydliště žalobce. Zde byli vyzváni k podání vysvětlení paní X, pan X a paní X. Dále pak bylo zjištěno, že obdobného jednání se žalobce dopustil ve dnech 2. - 6. 9. 2020 v rámci konání mezinárodní akce KLIMAKEMP 2020, což bylo doloženo fotodokumentací.

16. Při ověření totožnosti žalobce tedy správní orgán I. stupně posuzoval vícero dokumentů a nespolehl pouze na jeden úřední záznam. Vycházel také z úředního záznamu ze dne 11. 6. 2021 č. j. KRPU-101100-23/PŘ-2021-040812, který vypracoval kpt. Mgr. Jan Sajvera, vrchní komisař. Ten na základě znalosti zájmových osob LEX/EMVIREX jako specialista pracovní skupiny EXTRÉM KŘPU provedl typování dle porízené fotodokumentace osob a zjistil, že osoba na fotografii je právě žalobce. Uvedené podklady proto shledal správní orgán I. stupně jako dostačující k určení totožnosti žalobce, který nadto po celou dobu správního řízení ani v odvolání nenamítal, že se přestupku nedopustil.
17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

18. V písemné replice žalobce reagoval na vyjádření žalovaného. Doplnil, že nařízení dřívějšího ústního jednání na den 21. 12. 2021 sám zmiňoval v bodě 2 žaloby. Tato okolnost však nemění nic na tom, že pro konání následně nařízeného ústního jednání dne 1. 3. 2022 z důvodů popsaných v žalobě nebyly splněny podmínky, a správní orgán měl tudíž ústní jednání nařídit znovu.
19. Žalobce rovněž konstatoval, že jeho neúčast na ústním jednání dne 1. 3. 2022 je ve vztahu k námitce neposkytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům nerozhodná. Správní orgán I. stupně totiž ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí až poté, kdy jejich součástí učinil nejméně dožádané protokoly o výslechu svědků ze dne 4. 5. 2022.
20. Podle žalobce se úvaha o vině žalobce opírá výhradně o vyjádření svědkyně Martiny Křenovské. Úřední záznam Policie České republiky ze dne 11. 6. 2021, č.j. KRPU-101100-23/PŘ-2021-040812, pak nemůže být podkladem pro rozhodnutí o vině žalobce, neboť jím bylo provedeno pouze typování. Tento úřední záznam tak může sloužit toliko jako podklad k budoucímu dokazování. Z uvedených důvodů proto žalobce na podané žalobě trval.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2016-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
22. Žalobce ve zde přezkoumávané věci předně namítal nesprávné posouzení omluvy z ústního projednání přestupku.
23. Podle ustanovení § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez*

dostatečného důvodu. Z citovaného ustanovení tedy vyplývají obligatorní podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku.

24. V posuzovaném případě žádný z účastníků nezpochybňuje řádné předvolání žalobce k přestupkovému jednání konanému dne 1. 3. 2022. Pokud jde o podmínku druhou, výklad pojmu „náležitá omluva“ byl předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podmínky náležité omluvy jsou shrnuty například v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dle kterého *„aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*
25. Za včasnou ve smyslu bodu 1) lze přitom považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání přihlédnout (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25 nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 248/2017-37). Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání ve smyslu bodu 2) je přitom třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu a s ohledem na to, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna a zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá obstrukční snaha obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99).
26. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení přestupkového řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na den 1. 3. 2022 na 10:00 hodin. Žalobci byla uvedená písemnost doručena dne 24. 1. 2022. Do doby konání ústního jednání žalobce správní orgán I. stupně nikterak nekontaktoval. Svou omluvu zaslal až dne 6. 3. 2022. Z obsahu podání pak vyplývá, že žalobce onemocněl nemocí SARS-nCoV-2.
27. Žalobci lze do jisté míry přisvědčit, že omluva nemusí být nezbytně doručena správnímu orgánu před konáním ústního jednání, což zajisté potvrzují i závěry vyplývající z žalobcem citovaného rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66. I v tomto rozsudku je však kladen důraz na posouzení bezodkladnosti podání omluvy. Zároveň Nejvyšší správní soud konstatoval, že je vždy třeba posuzovat konkrétní okolnosti jednotlivých případů. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že v citovaném rozsudku byla popsána zcela odlišná skutková situace. Tamní žalobce byl v době ústního jednání upoután na lůžko a neměl přístup ke komunikačním prostředkům, což následně osvědčil lékařskými zprávami přiloženými k omluvě.
28. Taková situace však ve zde přezkoumávaném případě nenastala. Žalobci nic nebránilo informovat správní orgán I. stupně o podezření z nákazy a poté ji dodatečně doložit výsledkem testu. Zřejmě nebyl připoután na lůžko ani omezen v přístupu ke komunikačním zařízením. Ostatně během správního řízení ani v podané žalobě

netvrdil, že by nebyl schopen správní orgán I. stupně bezodkladně uvědomit o své indispozici po zjištění překážky, již si musel být vědom. Současně lze konstatovat, že pokud o nákaze v době, kdy bylo konáno ústní jednání nevěděl a ani ji nepředpokládal, pak se na něj mohl zajisté dostavit. To však bez dalšího neučinil.

29. Lze proto přisvědčit názoru správních orgánů, podle něhož žalobce nikdy nezamýšlel na ústní jednání dorazit. Podmínka bezodkladnosti, kterou dovozuje výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, splněna nebyla a správní orgán I. stupně nepochybil, pokud omluvě žalobce nevyhověl. K tomu lze doplnit, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016-29: „*Požadavek, aby omluva z ústního jednání byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky v účasti na jednání, není pro předvolanou osobu nikterak zatěžující či nepřiměřená. Bezdůvodné oddalování okamžiku sdělení omluvy správnímu orgánu lze považovat za obstrukční jednání. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy leží na osobě, která omluvu podává.*“ Této žalobní námitce proto soud nepřisvědčil.
30. Zdejší soud však jako důvodnou shledal námitku neposkytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podle § 36 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.* Podle věty první odst. 3 téhož ustanovení *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
31. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud správní orgán I. stupně poučí účastníka, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, je toto poučení dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, nejsou-li po skončení ústního jednání žádné další podklady do spisu zařazeny. Za této situace není povinností správního orgánu, aby účastníka znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21, ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29, či ze dne 12. 11. 2019, č. j. 1 As 322/2018-25).
32. Neúčastí na jednání pak neztrácí účastník automaticky právo na seznámení se s podklady. Pokud by se např. dostavil ke správnímu orgánu po skončení jednání, právo na seznámení se s podklady by mu nesmělo být upřeno. Na druhou stranu však podle ustálené judikatury se účastník neúčastí na jednání, kterou řádně neomluvil, sám fakticky vzdal práva na seznámení se s do té doby shromážděnými podklady a vyjádření k nim (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010-111, ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 54/2013-29).
33. V nyní projednávané věci dal správní orgán I. stupně žalobci dvě možnosti, kdy se ústního projednání věci mohl účastnit, a to ve dnech 21. 12. 2021 a 1. 3. 2022. Předvolání k oběma jednáním obsahovala následující poučení: „*Podle § 36 odst. 3 správního řádu Vám závěrem tohoto ústního jednání – před vydáním rozhodnutí – bude dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*“ Z citovaného poučení je tedy zřejmé, že žalobci bylo umožněno seznámit se při jednání s podklady pro rozhodnutí. V tomto

bodě tedy mohl správní orgán I. stupně přistoupit k vydání prvostupňového rozhodnutí, a to zejména poté, co do spisu později nahlížela zmocněnkyně žalobce, která se s jeho obsahem seznámila. Správní orgán však místo vydání rozhodnutí pokračoval v dokazování a do spisu vložil nové listiny, s nimiž žalobce seznámen nebyl. Jednalo se především o protokoly o výsleších svědků, přičemž o jednu z předmětných listin se následně správní orgán I. stupně opřel při identifikaci žalobce jako o stěžejní důkaz. Správní orgán I. stupně tímto postupem porušil § 36 odst. 3 správního řádu, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

34. Pro úplnost se zdejší soud zabýval rovněž posouzením poslední žalobní námitky týkající se neprokázání spáchání přestupku. Žalobce namítal zejména užití procesně nezpůsobilých důkazů, konkrétně úředních záznamů, ke ztotožnění osoby žalobce jako pachatele. Žalovanému lze do jisté míry přisvědčit, že úřední záznamy mohou sloužit za určitých okolností jako dostatečný důkaz viny (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2022, č. j. 4 As 100/2022-32, týkajícího se téměř totožné situace), nicméně tyto listiny musí obsahovat jasné a hmatatelné výstupy jako jsou např. fotografie. Ve výše označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu byly takovým výstupem fotografie pachatele a seznam dodatečně ustanovených osob.
35. Ve zde přezkoumávaném případě však z úředního záznamu ze dne 11. 7. 2021, č. j. KRPU-101100-23/PŘ-2021-040812, vyplývá toliko, že typování dle pořízené fotodokumentace provedl specialista pracovní skupiny EXTRÉM KŘPU a zjistil, že osoba vedená jako NP č. 4 odpovídá obličejem žalobci, který se v minulosti zúčastnil obdobných protestních akcí. Úřední záznam ze dne 14. 7. 2021, č. j. KRPU-121020-2/PŘ-2021-040812, pak obsahoval obdobné sdělení, podle něž by se dle osobní znalosti policistů zabývajících se danou problematikou mělo v případě aktivisty č. 4 jednat o osobu žalobce. Závěry vyplývající z uvedených úředních záznamů pak nikterak nepodporují ani do spisu vložené fotografie osoby zadržené při zásahu, neboť nebyly nikterak porovnány s fotografiemi žalobce. Samy o sobě pak nemají v podstatě žádnou vypovídací hodnotu. Úřední záznamy tedy neobsahovaly hmatatelné výstupy, nýbrž pouhé závěry policistů, kteří následně nebyli vyslechnuti jako svědci.
36. Soud nesouhlasí ani s tvrzením, že by byla identifikace žalobce potvrzena svědeckou výpovědí X. Předně je nezbytné přisvědčit žalobci, že se v žádném případě nejednalo o svědeckou výpověď. Paní X dožádanému orgánu odeslala toliko dopis s písemným vyjádřením, v němž se v podstatě odkázala na záznam o dříve podaném vysvětlení. Tato listina se tak svou povahou spíše blíží úřednímu záznamu o podání vysvětlení než svědecké výpovědi. Soud rovněž zdůrazňuje, že uvedená listina nebyla ani podepsána a neobsahuje žádnou doručenkou, jež by potvrzovala, kdo je autorem, případně odesílatelem. Takový dokument skutečně nelze dávat na roveň výslechu svědka, jehož by se mohl žalobce účastnit a klást otázky. Soud rovněž připomíná, že žalobce s touto listinou nebyl ani seznámen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
37. Za důkaz prokazující totožnost žalobce je pak stěží možné označit ostatní úřední záznamy o podaném vysvětlení, když tyto nebyly potvrzeny svědeckou výpovědí. Osoby, které vysvětlení podaly, nadto využily svého práva nevypovídat jako svědci. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když, pokud jde o určení totožnosti pachatele vycházel v podstatě výhradně z úředních záznamů, resp. jim na roveň postavené listiny. Na podkladě

opatřených úředních záznamů nedošlo k výsledku žádného svědka, a to ani z řad policistů, přičemž žalobce nebyl ztotožněn ani jiným způsobem.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na povahu vytýkaných vad vzniklých již v řízení před správním orgánem I. stupně soud využil možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i prvostupňové rozhodnutí obvodního báňského úřadu. V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude tedy namísto ve skutkové rovině postavit najisto otázku ztotožnění pachatele přestupku a před vydáním rozhodnutí umožnit žalobci seznámení se všemi opatřenými podklady.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 9 800 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. únor 2023

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce